

henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af andre spørgsmål end straf«.

Tages bestemmelsen efter sin ordlyd, afskæres tilsynets beføjelser altså i tilfælde, hvor formålet med at skaffe sig adgang og/eller fortsætte undersøgelser mv., når formålet ikke kun er at undersøge grundlaget for eventuelle påbud mv., men samtidig at sikre grundlag for en underbygget anmeldelse til politiet.

At bestemmelsen skal tages efter sit pålydende, fremgår på den ene side af lovbemærkningerne side 55, 1. sp. 2. afsnit:

»...et tvangsindgreb kan gennemføres (eller fortsættes), hvis formålet med at tilvejebringe de pågældende oplysninger *alene* er at behandle andre spørgsmål end fastsættelse af straf. Vil formålet med tvangsindgrebet (*også*) være at tilvejebringe oplysninger til brug for spørgsmål om fastsættelse af straf, vil myndigheden derimod kun kunne gennemføre et tvangsindgreb, såfremt den mistænkte meddeler samtykke«.

Andetsteds i bemærkningerne, samme spalte, 4. afsnit, fremgår det derimod modsat, at undersøgelserne gerne må have dette dobbelte formål, såfremt:

»...det ville være et naturligt og sagligt begrundet led i sagens behandling også at gennemføre det pågældende tvangsindgreb, såfremt der ikke kunne blive tale om efterfølgende (tillige) at forfølge spørgsmålet om fastsættelse af straf. At myndigheden muligvis samtidig er opmærksom på, at oplysningerne også vil kunne være relevante ved en eventuel senere straffesag, er i den forbindelse uden betydning«.

Lovbemærkningerne giver andetsteds udtryk for, at en rimeligt begrundet mistanke ikke er til hinder for, at myndigheden:

»...kan anvende sine beføjelser efter særlovgivningen med henblik på at fremskaffe oplysninger i det omfang, det må anses for nødvendigt for, at myndigheden kan vurdere, om der er tale om en sag, som bør overgives til politiet, og for at politiet kan vurdere, om der – også ud fra ressourcemæssige hensyn – er fornødent grundlag for at iværksætte strafferetlig efterforskning (herunder beslaglæggelse m.v.)«

I sådanne tilfælde er formålet end ikke dobbelt, men alene at behandle spørgsmål om straf, herunder at efterforske sagen så langt, at politiet

"også ud fra ressourcemæssige hensyn" kan vurdere, om der er grundlag for at gå ind i sagen.

Derimod hedder det andre steder i bemærkningerne til § 9, stk. 1 (side 54, venstre sp., 2. afsnit):

»Bestemmelsen vil kunne indebære, at en myndighed, som i forbindelse med et kontrolbesøg mv. får mistanke om et strafbart forhold, vil være afskåret fra at benytte en eventuel hjemmel i lovgivningen til umiddelbart at beslaglægge relevante beviser (f.eks. regnskabsbilag, andre dokumenter m.v.)«

Hvis samtykke ikke kan opnås:

»..forudsættes det, at myndigheden – såfremt den finder tilstrækkelig anledning til straks at tilkalde politiet med henblik på gennemførelse af en beslaglæggelse efter de straffeprocessuelle regler i retsplejeloven – vil have ret til at forblive på stedet for at sikre eventuelle beviser, indtil politiet møder frem.«

Spørgsmål 17:

Lovbemærkningerne rejser her mindst 2 centrale spørgsmål, nemlig:

I hvilke tilfælde, må arbejdstilsynet forlade sig på, dels at politiet har tid til ikke alene at komme til stede og sikre beviserne, men også mulighed for at opnå den fornødne retskendelse – og i hvilke tilfælde, må tilsynet anvende sine beføjelser efter særlovgivningen med henblik på at fremskaffe oplysninger i det omfang, det må anses for nødvendigt for, at myndigheden kan vurdere, om der er tale om en sag, som bør overgives til politiet, og for at politiet kan vurdere, om der – også ud fra ressourcemæssige hensyn – er fornødent grundlag for at iværksætte strafferetlig efterforskning?

Spørgsmål 18:

Hvorledes skal tilsynet forholde sig, hvor tilsynet ønsker at sikre dokumenter til kopiering, udtage prøver eller foretage fotografiske optagelser, men politiet – af ressourcemæssige årsager – ikke ser sig i stand til at komme før næste dag eller senere?

Svar på spørgsmål 15-18 fra justitsministeren:

1. Lovforslagets § 9 omhandler tilfælde, hvor der er rimelig grund til mistanke om, at en fysisk eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre bøde eller anden straf.